

NATAN

WORLDWIDE DISASTER RELIEF

Подорож Тетяни

«Команда NATAN змінила моє життя. Знаходячись у відчаї, я раптом відчула, що про мене хтось дбає. Люди з NATAN дали мені сили продовжувати подорож. Я мрію одного дня стати на ноги. Я мрію повернутися додому».

Одна у світі. Прикута до інвалідного візка. Покинута на залізничній станції за 670 км від дому під час війни. Ми почули про подорож Тетяни від Світлани, однієї з членів команди NATAN, яка допомагала їй подолати непростий шлях.

У березні 2022 року, менше ніж через місяць після російського вторгнення в Україну, соціальний працівник Світлана Буза приєдналася до NATAN – команди, що допомагає українцям в Польщі. Світлана поділилася історією Тетяни, однієї з тисячі біженців, яким NATAN допомагав після російського вторгнення в Україну.

Тетяна – 63-річна самотня жінка з України, у якої немає дітей і сім'ї. Більшу частину свого життя вона пересувається в інвалідному візку через м'язову дистрофію. Її місто, Кривий Ріг, що знаходиться у центральній частині України, піддалося

ракетному обстрілу в перші дні російського вторгнення та ще багато разів з того часу. Лише цього тижня росіяни розбомбили житлові райони цього міста, вбили 11 цивільних жителів і поранили ще десятки. Обирають це місто не випадково: Кривий Ріг – рідне місто Президента Володимира Зеленського.

До початку війни минулого року Тетяна жила і господарювала самостійно, попри те, що була прикута до інвалідного візка. З початком війни її посадили на поїзд до міста Львова – дорога зайняла 20 годин. Тетяну залишили у Львові. Проте завдяки цілеспрямованості їй вдалося самостійно продовжити подорож автобусом зі Львова до польського Перемишля. Тут Тетяна вперше познайомилася з членами Всесвітньої організації допомоги NATAN. Світлана Буза тоді була членом другої команди з надання допомоги біженцям, яка розпочалася одразу після початку війни. Ось історія зі слів Світлани:

«Коли я приїхала до Центру гуманітарної допомоги, ми з моєю одногрупницею по NATAN Олею підійшли і запитали Тетяну, як вона себе почуває. Вона хотіла прийняти душ, бо після понад 20-годинної подорожі їй це було необхідно. Ми залучили більше волонтерів, медсестер із нашої делегації та відвезли її до клініки центру для біженців, якою керують NATAN та Польський Червоний Хрест. Ми допомагали Тетяні одягатися, їсти, пити і кілька днів шукали для неї відповідне місце. Ми знали, що Тетяна не зможе довго залишатися в Польщі, тому звернулися до волонтерів інших країн з проханням допомогти нам знайти новий дім для Тетяни. Ми розуміли, що найкращим місцем для неї буде будинок для людей похилого віку або церква, яка може надати їй необхідну допомогу. На щастя, ми знайшли Коттоленго: монастирсько-лікарняний комплекс в Італії, який міг би забезпечити Тетяну медичною допомогою та житлом.

NATAN

WORLDWIDE DISASTER RELIEF

Це було наприкінці березня 2022 року. Я була частиною другої команди NATAN. Ближче до кінця нашої ротації для продовження роботи прибула третя команда. Ми передали їм усі справи, знаючи, що Тетяна поїде в Італію до монастиря. Волонтери з Італії – психолог Жаклін та волонтер Стефан організували поїздку до Італії – до монастиря в Турині, який був готовий її прийняти. Перевезення до Італії було здійснено третьою командою NATAN разом з італійськими волонтерами. Військовим літаком Тетяну доставили до Італії, а потім перевезли до її нового дому в монастир.

Я вважаю, що наша роль як волонтерів у гуманітарній організації тимчасова. Ми з'являємось в житті людей у певний час і в певній ситуації. Ми можемо впливати на життя людей і змінювати їх – принаймні тимчасово. На жаль, я усвідомлюю, що ці зміни не завжди є змінами на краще. Наші можливості обмежені для біженців, тому більшість рішень, які ми можемо знайти, далекі від ідеальних. З цієї причини я не вірю в продовження відносин між волонтерами та біженцями. Проте ще в Польщі я відчула потребу дати Тетяні свою адресу.

Через півтора місяця я отримала від Тетяни листа. Як дивно і хвилююче в наші дні отримувати справжні листи – рукописні, з маркою! Я була дуже схвильована – одразу ж відповіла і кілька днів ходила із листом, неначе з найціннішим скарбом. Коли Тетяна отримала мого листа, вона мені зателефонувала, і ми продовжували час від часу телефонувати одна одній. Так я дізналася, що Тетяна перенесла операцію і зараз перебуває на реабілітації в монастирі в Турині.

Тетяна розповідала мені про свою самотність, про бажання повернутися в Україну, сумніви, чи це вийде, хвилювання за рідну землю та нерозуміння того, коли закінчиться війна. Близько місяця тому ми з чоловіком планували поїздку до Італії і вирішили зробити Тетяні сюрприз. Після приїзду до Турину ми взяли таксі до Коттоленго. Монахині не розмовляють англійською, тому було важко пояснити наш зв'язок із Тетяною. Хто я для неї? Родич? Друг? Я намагалася пояснити зв'язок з Польщею, Україною, Ізраїлем і NATAN, розповісти свою історію мовою жестів та за допомогою перекладу мого чоловіка.

Нарешті на візку вивезли Тетяну, і ми зустрілися біля входу. Сюрприз вийшов: це була дуже емоційна зустріч. Ми обоє ледве стримували сльози. Коли я планувала візит, то думала про те, що може зробити Тетяну щасливою. Вирішила зробити день краси. Ми відвели Тетяну до перукаря та на косметичні процедури, а потім усі пішли на смачну вечерю. Ми провели чудовий день разом, і на прощання обійнялися з надією на нову зустріч.

Подорож Тетяни ще не закінчилась. Вона мріє одного разу повернутися додому. Зараз вона в безпечному місці, де про неї добре піклуються. Тетяна розповіла мені, що такі волонтери, як ми, повернули їй надію – прийшли їй на допомогу, коли вона була у розпачі. Ось її слова:

«Команда NATAN змінила моє життя. Знаходячись у відчаї, я раптом відчула, що про мене хтось дбає. Люди з NATAN дали мені сили продовжувати подорож. Я мрію одного дня стати на ноги. Я мрію повернутися додому».